

10 - Octubre 1937

11

Andriannaque, je pense à vous !
Si, he pensat pensa en tu aquesta tarda. He estat
un minut que després voler dir en demanar-me si
el meu desig de tenir algun fill d'en Miquel
era un compliment. Un compliment entre
quins?

Abans no ho entia, però he pensat que jo ho
aclariria: l'he ho ho nomenat i tampoc no ho
he aclarit.

El Miquel en persona té la fatalitat d'et
veure amb molt poca força els seus auten
tics sentiments. Quan es tracta de coses tanals
i inalterables, és capaç de parlar sense riures,
i + seriosament - però i tot de ben llavors en que
gires. Però quan és l'hora de parlar dels seus

10-X-34 - 5,

sentiments més profunds, i de la seva opinió més
sincera, si troba i adereï inhàbil i eixut. Per
això després tota polèmica i per això hi ha tan poca
sent que el concepte de veritat.

Sant d'el de mi, que sóc el seu memoria
lista, i em dedico a "despercer trestos" com
deia en Cervantes i heia el Dr. Mariano Soria.
— segons conta l'Elías.

Be: a' el cas que t'he de confessar que no és
pas d'ordi que em va el·lució' venia algú de
Miba d' en Miguel, jo veia que els llibres havien
estat envintats dia ha. Temps enera, que estava
una mica milion de diners, i' en ocarí que
en Velilla va tenir no sé quina correspon
dència amb la Sen Vilalta, rai's demana-li
l'adreça d'aquesta Sen. Ell bon qui m'indica

10-X-34 2
el Sr. com a possible intermediari. Però hauréu jo
perdut poc després tota possibilitat d'anar a Barcelona,
i no volent iria a casnes, ho vaig deixar
comen. En Vella estava llavors enjusecat, també
per comprar algun dels llibres.

Ara que els llibres són aquí m'agradaria de
venèls. Valdria tenir vos si més per comprar-los
tots. Si han de ser venuts, qui els compraria
ria amb més anar que roaltres que i ven
conegut a ell? No és cap compliment. És un desig
molt íntim i ímpetu que ni jo mateix, —
el mensoialista —, em sento capaç d'expressar.

No veu que la mare d'en Miquel té un més
interès a vendre els llibres a un conada qualsevol
que li donaria molt menys del que valen, que

no als amics del seu fill.

¿I març encara els hi ves, diu meuge? Vindria
i Esperança, en poro?

Adieu - ha fet una tanda molt veltarriana,
molt adreçada als sentiments que l'han de viure
fart. Quantes vegades has mirat el seu rostre?
Aquests musos no són de Verlaine, ni de
Mallarmé, però també escauen

pour revivre il subbit qui à tes lèvres j'empunte
le sonble de mon non murmure tout un soir.

10-x-37 (26)

Màriç